

ნიანზი

1-24

24/1 9
5
16

ნახ. დონისა

ექსკურსიაზე

- ჩვენი უცხოელი სტუმარი, პათივცემული მწერალი, რომელსაც ძველი თბილისის ნახვა აინტერესებდა, დასვენებას მოითხოვს.
- დაილალა?
- რა თქმა უნდა, ორი საათია დავდივართ, ვეძებთ და იმდენი ახალი გვხვდება, რომ ძველ თბილისს მაინც ვერ მივაგენით!

Обязательный экземпляр

...გულის სწორი...
აგრე როგორ შეიცვალე?

„მცირე“ შესწორება

მოქმუის მტკვარი, მოქრის ნაფი და შრიალითა არხეცს ჩინარსა..

ორი მეგობარი სასაპირიზე ერთმანეთს შეხვდა:

- გამარჯობა!
- გაგიმარჯოს.
- რას დატრიალებ აქ?
- ისე, ვათვალდებ.
- მოგეხატრა მენი ძველი სახლის ადგილ-სამყოფელი?
- ეჰ! ამ ბაღნარს რომ ვუცქერი, გული მომდის ჩემს თავზე.
- რატომ?

— როგორ თუ რატომ? მე რომ აქ ვცხოვრობდი, დღისით კოლოები არ გვასვენებდნენ და სალამოს ბაყაყები. ერთ ღამეს, როცა მათმა ყიყინმა მოთმინებიდან გამომიყვანა, დავადე თოფს ხელი, გამოვვრდი გარეთ და ბაყაყების დასაფრთხობად ჭაობისკენ ვისროდე. თოფის გავარდნა და წივიდ-კივიდის ხმა ერთი იყო.

— მოკალი ვინმე?
— კი. უძილობით თავმობზრებუდი ჩემი ძალი თურმე აბეზარ ღამის მომღერდებს ჩასაფრებოდა, ჰო და ბაყაყების ნაცვლად საწყად ძალდს ამოვხადე სული. ძალი, მაგრამ რა ძალი, აგრ ერთი ხუხუდა ცირკი რომ იყო. იქაც კი მთხოვდნენ.

— ცირკში რათ უნდოდათ?
— ცხოველების მწრთვნელებს უნდოდათ.. ჩემს ჭკუას რა ვუთხრა!

— ახლა რაღას ჭავრობ?
— როგორ თუ რას! რომ შემაცდინე და ბინა გადამიცვადე, ახლა, ამ ჩემს სახლს რომ ბაღნარში ვხედავ, გული მტკივა.

— რა ვიცი, მაშინ გახარებული დადიოდი თურმე და იძახდი: რა სუდედი ყოფიდა ეს ჩემი მეგობარი, ბაყაყეთში რომ ჩასახლდაო. ასეა, რასაც სხვას უსურვებ ის წინ დაგხვდება. ახლა რა განუხებ?

— აგრ ვავცქერი მეორე რიგის სასაპირის. მინდა დავათვალიერო ისეთი ადგილი, სადაც ჭერ მშენებლობა არ დაწყებულია.

— მერე, რად გინდა?
— იქნება ვინმე ჩემსავით უცოდინარი აღმოჩნდეს და შევაცდინო.

— ბინის გადაცვლაში?
— ჰო!

— აჰ! მაგის იმედი ტყუილად ნუ გექნება.

— აბა, შენ მაინც დამეხმარე, თორემ იმ შენს ყოფილ ბინაში ცხოვრება აღარ შეიძლება. ზაფხულობით იქ ყოფნა შეუძლებელია, ერთი ხე წამდა რომ გინდოდა იმ ახლომხლო ვერსად ნახავ უკვე ხანშიშესული კაცი ვარ, მიყვარს ხოლმე საღმე ჩამოჯდომა და საუბარი სუფთა ჰაერზე.

— კი, მაგრამ შენ მეტისმეტად ჩამორჩენილხარ ცხოვრებას!

— როგორ!

— გაზეთს მაინც არ კითხულობ? იქ, თქვენი სახლის კუთხეში რომ მოტიტვებუდი მოედანია, წელს ისეთი ბალი უნდა გაშენდეს, რომ...

— მართლა ამბობ მაგას?

— რა მაქვს მოსატყუარი... ნამდვილად ასეა!

— შენ აგამენა ღმერთმა, წაფად მეუღლეს გავახარებ, თორემ სახლში აღარ მიშვებდა: როგორც შენ შეცდი. იქნება სხვაც ისე შევაცდინო...

კ. გელათელი

ჩხირკედელი

რესტორან „ინტურისტის“—ყოფილი „ორიანტის“ მესვეურებს უცნაური აზრი აეკვიტათ:

—ორიანტი ხომ აღმოსავლეთს ნიშნავს და რა გვაქვს ჩვენ აღმოსავლური?— თქვა ერთმა.

—თუ არა გვაქვს, უნდა გვეკონდეს!—განაცხადა მეორემ.

ჭკუამახვილური სჯა-ბაასის შემდეგ რესტორანის ქვეშ მდებარე სარდაფი გაარემონტეს, შეღებეს და აბრა ჩამოჰკიდეს: „აზიური რესტორანი“.

მაგრამ აზიურ რესტორანში აზიური არაფერი აღმოჩნდა. მენიუ კვლავ ლანგეტმა, ბივშტექსმა და რამშტექსმა დაამშვენა.

—მწვადი და ხაში ხომ სხვა რესტორანებშიც არის, რით დავამგვანოთ აზიურს ჩვენი რესტორანი?—თქვა ერთმა.

—მიმტანებს კინტოს ტანსაცმელი ჩავაცვათ!—აღმოაჩინა მეორემ.

ჩააცვეს. თანაც შუაში მუყაოს ბუზარი ააყუდეს, შიგ ელექტრო-მუგუზლები აანთეს და ისეთ ფეფქტს მიადრწეს, რომ კაცს შეიძლება „აზიური“ მადა მოჭვარონ!

ახლა რესტორანში ჩასულ მოქალაქეს ევროპულ საჭმელს რომ გაუმზადებენ, კინტოს ტანსაცმელში გამოწყობილი მიმტანი შორიდანვე კინტოს „მიბადებით“ ეტრებაბება:

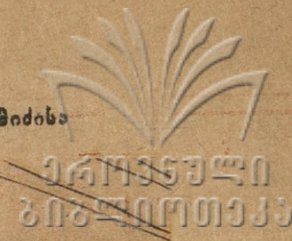
—ბა-ბა-ბა-ბა, რა მევიდა! რა მევიდა! თითებს ჩაიკენეტ იმისთანა რაცხა მევიდა.

და ამ „კინტოებს“ შორის ხშირად იმართება დაახლოებით ასეთი დიალოგი:

—კოწიე, შეიტა ჩემი პალატენცა.
—მეიცა, ძამია, რა ზლიკვი შეგიძერა!

მოსადილე მოქალაქეს კი ერთი აინტერესებს: იყო თუ არა საჭირო საერთოდ თბილისში „აზიური“ რესტორანის გამოგონება და რის გაცოცხლებას ცდილობენ „ინტურისტის“ რესტორანის მესვეურები აღმოსავლური ეგზოტიკის უნიკოლო მოგონებით?

იქნებ ისტორიისაგან აწ განსვენებულ კინტოების „გასაბრაზებლად“ მოაწყეს ეს ბუტაფორია?
—ლი.

ნახ. ი. ქოქიაშვილისა

მხლემელი (ვახტანგ გორგასალს): ამოდ დავშვრით დილო მეფეო, ლორნი და ეკალ-ბარდნი აღგვილან პირისაგან მიწისა...

— რა გატირებს ბიჭუნა, რა დაგემართა? — როგორ რა მატირებს, მე ამ ფაბრიკის ახალი წელი ვარ...

გაწბილებული მოგზაური

ძვირფასი მკითხველის ნებართვით ამ ფელეტონის ავტორს განზრახვა აქვს ჩამოიყვანოს თბილისში ერთ-ერთი უცხოელი ჟურნალისტი...

ჩვენ წარმოვიდგინეთ რა შთაბეჭდილებებს მიიღებდა იგი დღეს საქართველოს დედაქალაქში.

აი მიუახლოვდა იგი სადგურ თბილისის ბაქანს.

გადმოვიდა ქალაქში. პირდაპირ გაიხედა. ანსოვს აქ ათი-თხუთმეტი პატარა სამიკიტრო იყო. თვითუფლი მათგანიდან ისმოდა არღისა და დუღუკის ხმა.

...მაგრამ სად გაჰქრა ეს სანახაობა? ამ ადგილას ახლა მხეთუნახავრ ქალიგით აშოლტილი დგას ხუთ-სართულიანი შენობა, იქვე გვერდით ასეთსავე შენობებს აგებენ.

— ვაი ძველი თბილისო, სადღა უნდა სჭამოს ჟურნალისტიმ განთქმული ხაში და ბუღლაშა!

სევდიანად გაჰყვა ჟურნალისტი ვაგზლის ქუჩას. ჩელუსკინელთა ხიდს მიადგა.

— ახალი ხიდი! ჰმ! რა სათეგზაო ადგილი გაუფუჭებიათ!

მარცხნივ დაუხვია. აქ მტკვრის პირად ეძებდა ნაცნობ ადგილს განსასვენებლად, მაგრამ სადღა ნაცნობი ადგილი ახალ სანაპირო ქუჩას აღუგვია ნაცნობი ადგილები.

— ახ, რა ტრაფარეტულია, ახ, როგორ ჰგავს ყველაფერი ეს იმას, რაც შეიძლება პარიზში, ან ლონდონში უნახავს.

მიდის ჟურნალისტი. აი თავი ამოჰყო ყოფილ „ზემელთან“. აქ ელდა ეცა... სადღა „ზემელი“, რესტორანი „მცხეთა“!...

„იმელის“ შენობასთან გაჩერდა. აქ წინათ ოთხი თუ ხუთი პატარა სახლი იდგა, ზოგი მათგანი მზად იყო მხართმოდებ წამოწოლილიყო ქამთა ვითარების შედეგად...

შთაგრობის სასახლის მშენებლობას მიუახლოვდა. ჰმ, რა უზარმაზარია!... კი მაგრამ იქვე გვერდით მდებარე სასახლე განა საქმარისი არ იყო!

მოწყენილმა ჟურნალისტიმ ფუნქიულორისაკენ გასწია... რამოდენა პავილიონი აუგიათ! რა საჭიროა ამოდენა მასშტაბი პატარა თბილისში...

ნაღვლიანად გადმოიხედა ჟურნალისტიმ ფუნქიულორიდან. მის თვალწინ გადაიშალა დიდი ქალაქი—საქართველოს ინდუსტრიული ცენტრი.

ნაღვლიანად გადმოიხედა ჟურნალისტიმ ფუნქიულორიდან. მის თვალწინ გადაიშალა დიდი ქალაქი—საქართველოს ინდუსტრიული ცენტრი.

— ეს რა ჩაუდენიათ! რა საჭიროა ამ მშენებრი ქალაქის გადატვირთვა კვამლიანი მილებით?

სალამოს ყოფილ „კიკის“ ქუჩაზე მოხვდა. უყურეთ ამ უღმერთოებს, რამოდენა სახლები აუგიათ ორივე მხარეს!...

მუხრანის ხიდზე გავიდა, ავლაბრისკენ წასვლა მოისურვა. იქნებ იქ მაინც შერჩა ძველ თბილისს თავისი სურნელება...

— თქვენ უკვე აღმართზე ხართ!—უთხრა ვიღაცამ. აი დაცინვა, აი სამწუხარო ამბავი! რამდენჯერ გადაუღია ფოტოსურათი აღნიშნული აღმართისა და გაუგზავნია უცხოეთში წარწერით „ბეწვის აღმართი“...

— არა და არა,—უთქობს იგი, — ეს არ არის ის თბილისი, რომელიც ოდესღაც მე დაგტოვე. ეს თქვენი თბილისია, საბჭოთა თბილისი!...

და გარბის ჟურნალისტი თბილისის სადგურისაკენ. შევარდა მატარებელში. გაფრინდა მატარებელი. ჟურნალისტის თვალწინ ჩაიჭროლებენ ზაქსის, რიონ-ჭესი, აჭქესი, აბქესი...

— ოი, თქვენ შეგახვეწათ ღმერთმა! რა უქნეს მამაპაპურ საქართველოს! რითღა იცნოს იგი ევროპელმა მოგზაურმა!

მიჰქრის ჩვენს მიერ გამოგონილი და თბილისში ჩამოყვანილი უცხოელი ჟურნალისტი უცხოეთისაკენ. გზაც იქით ჰქონია!

**თბილისური ახალი
ლექსიკონი**

აბრ-საჯიროთო მანქანა—ავტომოვიარულ შოფერათვის, ამდენად ყველაზე დიდი საინჟინერო თბილისელ მოქალაქეთათვის.
აბანო—გასაფლავებელი და სხეულის შეკეთებულად ავადი ფიზიკის კანონის მიხედვით, უცვარს წმინდა რეჟიმ-ტი, ცოტა მუშაობა და ბევრი დაღვინება.

აზრათი—რეზინისა და ტყავის საკოტრიალო და საბ-ტუნავი, თბილისელ მკურნალთა ოცნება, ამჟამად შეე-მუშაობაშია. სხეულს იკაფებს და ემზადება საზაფხულო ბათია-ზეოქისათვის.

აზარაძე—ფულის საშოვნელად ბაზრის კონტ-როლიორთა წესელა.

აღაბი—არტულების მიერ გამოშვებული სარკე.
აღმტკრადანი—ზოგიერთი ქუჩის იშვიათი სტუმარ-ია—ზაფხულში თვალმზრიალა, ზამთარში—ავადყრიალა.
აინაქიძე—მლიქვნელი.
ასტარა—მიძინება.

ათბინი—ზოგიერთათვის თათბირიძეობა უსანო მსჯელობით.

ათავისუფლებული—სახინო სამართავლოს კლიენტრი.

ინსანინი—კლასიკოსთა დამახინჯება.

აბსაძე—დიუნარულეული საჭე.
აბსტრაქცია—ღვინისმოყვარულ შოფერთა ბოლო.
აბსალდი—იხ. განმარტება აბანოზე.
აბსოლუტური—ბუზისმწვედელი მიერ დაზიანებუ-ლი მილი.

აბსოლუტური—თაროზე შემოღობა.
აბსოლუტური—სახელგამისათვის მიუწოდებელი მეც-ნიერება, იანერის თვის მისში გადატანა (გამოსაცემად).

აბსოლუტური—ზოგიერთ დირექტორთა წერითი ვარ-ჯიშობა.
აბსოლუტური—სახლთა და დასვენებულეთათა მცირებნი-ნი შეერთება, გამორჩენის უფარი საშუალება.
აბსოლუტური—გაგებ-გუბინებ, არც შოკლადი, არც დეკორი.

აბსოლუტური—ტრაპეზი, მატარებელი და მისთანანი.

აბსოლუტური—მონიტორითვის ფულის გამოსაძალად მი-ზეზი.
აბსოლუტური—ბაზრის ღვინო.

აბსოლუტური—რეინიზის, კინოს, სტალიონისა და მისთანანა სალაროს წიხ ფიზიკური ვარჯიში.

აბსოლუტური—სამტრისტიკის მიერ გამოშვებული სითხე სა-ცივის გასაფლავებლად.

შეადგინა ნუკინი
შინაშინა: ქართული ანბანის დანარჩენ ასოებზე განსა-მარტავი სიტყვები რომ ნაუკუნი არ დარჩენი, ისინი განმარტებული იქნებოდან ახლო მომ-ვალიში.

გამარტება ჩუთ თბილის-ქალაქი!

*როგორ აწუხებენ მტრები
როგორ აწუხებენ მოსახლეობა
როგორ აწუხებენ თბილისს.*

თბილისის კომუნალური მეურნეობის არქიტექტიკი

1. თბილისის აღმოსავლეთი ნაწილის გუბიაზე დაიდგა ტაბო და იქნა დაწყებული თბილისელთა ხოცვა-ფლტის ცერით. 2. უღმრთებლად თბილისელთა კაცობა აღწინა თბილისელი ბავშვები. 3. თბილისი უკანასკნელმა ამკლებმა, საქუჩის მა ალა-მამბა-ხანმა თბილისელთა გოგარდფინი წყლის აბანო მიიღო. აბანო საჭურისი ვერ განკურნა და განრისხებულმა ხანმა თბილისელთა მტრეობის მიერ მოპატრებულმა ინგლისელთა კოლონიზატორებმა ახლანდელი სახტურთი „თბილისის“ შენობის უსაღვე ცერით დაიწყო თვინათა საცდლები გამოკვლევები.

აკაშაშთხვევით გაგონაუდი შაშთხვევითი აშბაბი

შნახოტ როგორ იპოვნინან...

ერთი მეგობარი მყავს, ახლანან საჯაიას ქუჩაზე გადავიდა საცხოვრებლად. მთხოვა საახალწლოდ დამელოცა ახალი ოჯახი, სახლის ნომერი ჩამინიშნა უბის წიგნაკში.

მეორე დღეს აღრევე შევემზადე, მაგრამ ზამთრის აჩქარებულმა საღამომ გზაზედვე მომისწრო.

კითხვაკითხვით აღმოვჩინე საჯაიას ქუჩაზე, მართლაც კიბევა-კითხვით, რადგან ქუჩას სახელწოდება არსად აწერია.

— ასეთი „წვრილმანი“ არაფერია, — დავიმშვიდე თავი და ნომრების ძებნას შევუდექი...

მაგრამ ნომერი წამლადაც კი არსად აღმოჩნდა. ვიფიქრე — სიბნელე მიშლიდა. ხელფარანი მოვიშველიე. კვლავ ამოოდ.

— რა ვაეწყობა, ისევ ვისმეს უნდა მივუკავუნო.

დაკაკუნება და კარის გაღება ერთი იყო. გაჩირაღდებულ ოთახებიდან შეზარხოშებულთა საამო ღიღინი მოისმოდა.

— მობრძანდით, თქვენი კირიმი, მობრძანდით! — მომესმა მასპინძელთა თავაზიანი შეძახილები.

დავიბენი, მეგობრის ოჯახი არ იყო, ვერც ნაცნობებს ვხვდავდი.

— ვაი ჩემს თავს, — წავილულულე და სამადლობლო სიტყვებით გარეთ გამოვვარდი. დღეს ხომ მთელი ქვეყანა ახალ წელს ხვდებოდა და უცხო ოჯახში მისვლა არამკითხე, დაუპატიებელ სტუმრობას ნიშნავდა.

სხვაგან მიკაკუნებას რაღა ვამაბედვინებდა.

— იქნებ ტელეფონი აქვს სახლში, მოხერხებული ყმაწვილია, — ვავიფიქრე და რუსთაველის მოედანზე ვავედი.

ცნობათა ბიუროს შევეკითხე:

— ასეთი გვარის აბონენტი საჯაიას ქუჩაზე კი არა ყორღანოვის ქუჩაზე ცხოვრობს.

არც აქ გამიძარტლა. აღმათ ჩემი მეგობრის მოგვარება ვიდაც, — ვავიფიქრე და დაღლილ-დაქანცული დავბრუნდი სახლში.

ახალი წლის შემდეგ კვლავ შევხვდი მეგობარს, საყვედურებით აშავსო.

როცა ყველაფერი გაიგო, სიცილით მითხრა: ცნობათა ბიუროს შეუყვანიხარ შეცდომაში. მაგ დალოცვილებმა დღემდე ვერ გაიგეს, რომ უკვე რამდენიმე წელია ყორღანოვის ქუჩას საჯაიას ქუჩა ჰქვია. რაც შეეხება იმ ამბავს, რომ ჩვენს ქუჩაზე ერთი ნომერიც არსად არის მიკრული, ასეთი ზომები მივიღე: ქალაქის კომუნალურ განყოფილებაში ამხანაგები მყავს. პურმარილი უყვართ. კვირას ბავშვის დაბადების დღეობა მაქვს და ისინიც დავპატიე. ვაგიხარია ფრთა-შესხმულნი წამოვლენ, მაგრამ ენახოტ როგორ მომაგნებენ...

ახალი შახსაცმელები

თუ შემთხვევით ჩვენს ეზოში (ფიროსმანის ქ. №10) მოხვდეთ, წინასწარ გირჩევთ წრიაპებით შეიარაღდეთ, თორემ ვაგიჭირდებათ ეზოში აღმართული ნაგავის უშველებელი მთის გადალახვა.

ერთი წლის წინ ამავე ეზოში მცხოვრებმა თბილვაჭრობის ფესსაცმელების საწყობის გამგემ მოქალაქე ბერიანიძემ სახლის რემონტის შემდეგ საგულდაგულოდ აღმართა ეს მთა.

გვეგონა თვითონ ბერიანიძე ან დასუფთავების კანტორა მოგვაშორებდა ამ ნაგავს.

გავიდა თვეები. ბერიანიძემ, ჩვენი მეზობლური თხოვნა ცალ ყურშიც არ შეუშვა.

ახლა სახლმმართველს მივმართეთ.

სახლმმართველი აქამდეც იშვიათად მოდიოდა, ახლა კი გაიგო რა ჩვენი თხოვნა, შარშანდელი თოვლივით გაჭრა.

ამბობენ თბილვაჭრობის საწყობიდან გამოტანილი ახალი ფესსაცმელები აცვიანო ჩვენს სახლმმართველს და აბა ნაგვიან ეზოში როგორ შემოვანო.

მართლაც ცოლო არ არის ნაგავში ახალი ფესსაცმელები ვააფუქოს(?)...

ქახახარი

ახალგაზრდა ქეიშის გასაჭირი

ნახ. ა. კანდელაკისა

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

— ხოფლად სამუშაოდ წავიდე? არა, ვეთაყვა, იქ იხეთი ტალახი და სიციფე იცის, შესაძლებელია ავად გავხდე. ექიმობას იმიტომ ვსწავლობდი, რომ მე ვიავადმყოფო და სხვამ მიმკურნალოს?

ახალი პედაგოგიკაში

ნახ. გ. თამაშვილისა

— ჩვენმა ნატომ ფიზიკა და ქიმია სიმღერით ჩაახარა.

— როგორ, არქიმედის კანონს სიმღერით ახარებდა?

— არა, სიმღერით ოლიმპიადაზე გამოვიდა, ფიზიკაში და ქიმიაში კი ოლიმპიადისათვის სამზადისში ჩამორჩა და ნიშნები ხათრით დაუწერეს.

(უხტარი „ნიანგისადმი“ ცხაკაიას რაიონის ხოფელ ხორშინთან)

ტყის დამცველად მოგვევლინა ხორში ჯგებ ნარაკია, ტყის დაცვა და ტყისთვის ზრუნვა მისთვის უცხო არაკია. თანაშემწედ გაიჩინა „პლატონ-ბრძენი“ გაბელია, მათთა ცულთა გადამკიდეთ ხეთა ჩრდილი დაგვევლია. ხეებს რისხვით შევისიენ, არ ინდობენ ნორჩს და მოხარდს, ხეთა ჩივილს ყურს თუ ვუგდებთ, ყოველი ხე ასე მოსთქვამს: —მზე აღარ მზეობს ჩვენთვისა. დარი არ დარობს დარულად, ჯგებმ სენაკში ჩავგვრეკა, პლატონმა—ხობში ფარულად. ამ ჩვენი ცრემლის საფასურს

უხვად იღებენ ისინი, სულ არ აბრკოლებთ ღვართაფი თოვლი და ქარის სისინი. ამაზე სამართლიანად ხორშელნი ამხედრებულან: მოსულან უშეშოები საბჭოში ჩამწკრივებულან; ერთი კრიანობს, მეორე ქღურტულებს, როგორც შფშია, ხორშელი მასწავლებლები სიცივეს გაუთოშია, მაგრამ რა, ხორშის სოფსაბჭოს დარდიც სულ არა ჰქონია, მძალარ მღვდელს დიაკვანიცა აღბათ მძალარი ჰგონია.

ხორშელი

ამგავი მელანის სარგურიან

— „მელანია... მელანია... მელანია...“ ძილში ჩამესმა გამცილებლის ხრინწიანი ხმა, რომელსაც ყელი გაციებოდა და თვითთულ დაძახილზე არყის თშინვარი ამოსდიოდა პირიდან. საჩქაროდ წამოვდექი, ძირს ჩამოვხტი და სადგურისკენ გავეშურე. მგზავრთა მოსაცდელ დარბაზში არაჩვეულებრივი მოძრაობა შევნიშნე. კაცი და ქალი ყველა ხტოდა და რთულ სასპორტო ფიგურებს აკეთებდა.

სენა ახალქალაქის ბაზარზე

მოქმედნი პირნი. კარო კარაპეტციანი და კოლმეურნი.

კარ(ი): მოდი აქ შენ, რას ჰყიდი? — არაყი მაქვს! კარ(ი): აბა დაასხი გავსინჯო მაგარი თუ არა. (სვამს) ჰმ, დაასხი კიდევ! (სვამს) ერთი კიდევ. (სვამს). არა უშავს... (შემოდის ზესტაფონელი კოლმეურნი გეწაძე). კარ(ი): მოდი აქ შენ, შენი არაყიც გავსინჯო! (სვამს) არ არის მაგარი. აბა ერთი კიდევ დაასხი! (სვამს). ჰმ, ერთიც კიდევ! (შეზარხოვდა) არა უშავს... ახლა პირადობის მოწმობა მაჩვენე. (უსინჯავს მოწმობას) კოლმეურნი ყოფილბარ, ყოჩაღ... ახლა ერთი ეს ორი ქარიელი ლიტრი არყით გამიგუსე და მეჩუ ივაჭრე რამდენიც გინდა. (კოლმეურნი უხუცებს ბოთლებს).

— ეს რა ამბავია? — შევეკითხე სადგურის უფროსს გრიშა მდრადეს. — არაფერი, — მოკლედ და ცივად მიპასუხა მან, ისევე ცივად, როგორი სიცივეც თვით დარბაზში დამხვდა. — როგორ არაფერი? ასეთი ვარჯიში რას უნდა მივაწეროთ? — ეს ნაწილობრივ ჩვენი ბრალია, ნაწილობრივ ჩვენი უფროსებისა, ჩვენ ზამთარს ასე აღრე არ მოველოდით, მინები არ ჩავვისვამს, კარები არ შეგვიკეთებია, საწვავი არ გვაქვს და ვერც ღუმელს ვანთებთ. — მიპასუხა მან. — სიცივისაგან ხალხი ფიზკულტურულ ვარჯიშით ერთობა. ჩვენც ან ვუშლით, რადგან სპორტი ცუდი საქმე როდია.

შქროლავმა ქარმა ხან ერთ კუთხეში მიმახეთქა, ხან მეორეში. წავედი სამორიგელსკენ. იქ ისეთი ბული იდგა, რომ კაცს ვერ შეამჩნევდით. გატეხილი ღუმელის ახლოს ეყარა ჩალა, რასაც შეშის მაგიერ ხმარობდნენ. აქ ათამდე მგზავრს მოეყარა თავი, კვამლისაგან ყველას თვალები დაწვოდა და მჯილისხელა ცრემლებს ყრიდნენ. გამოვედი გარედ და კედელზე წარწერა დავინახე:

„მელანის სადგური ყველაფრით მზად არი, გერაფერს დაგვაკლებს ყინვა და ზამთარი“.

ორთქლმავლის ახლოს რიგი დადგა. — ეს რაღა არის? — შევეკითხე გ. მდრადეს.

— ტენდერიდან სასმელ წყალს იღებენ სადგურის მუშაკები.

— განა წყალიც არა გაქვთ? — გკითხე მე.

— არა გვაქვს. — მიპასუხა მან. — 18 ნოემბრის შემდეგ ჩვენთვის წყალი არ გამოუგზავნია განყოფილებას. ამიტომ ორთქლმავლის წყალს ვხმარობთ.

ჩემთვის მღელ ყველაფერი გასაგები გახდა. სიცივემ ძვლებში დამიარა და რადგან მატარებელი კარგა ხანს გაჩერდა, ავიღე ბილეთი და მოვესვი გურჯაანისაკენ.

არა, რაც უნდა დიდი საქმე მქონდეს მელანში — სანამ არ გახადებულდება — მე იქით პირს აღარ ვიხამ.

აქ სცენა თავდება, მაგრამ ფარდას შიინც ვერ დაგუშვებთ, რადგან ეს ამბავი მართალია, 26 დეკემბერს მოხდა, მაგრამ მანამდეც ვინ იცის რამდენჯერ მოხდარა.

შვიძლება ვინმე იკუბოს ვინ არის კარო კარაპეტციანი?

ის ახალქალაქის რაიალმსაკომის სავაჭრო განყოფილების ინსპექტორი გახლავთ, რომელსაც, როგორც ჩანს, თავისი თანამდებობის შესრულების კლასიკური ნიმუშად მიანჩნია ზემოდ აღწერილი „მოღვაწეობა“.

ახალწლის მესამე დღეს ნიანგი თავის მაგიდას უჯდა უჯრებოდ და ჩიბუხს აბოლებდა. — სად არიან მხატვრები, მწერლები? — იკითხა შიიმედ და ტელეფონის მილი აიღო. ერთხანს მწერლებს და მხატვრებს ესაუბრა, შეხვედრის საათი დაუთქვა და მიღივან ქალს მიუბრუნდა:

— ახალი არაფერი მოუტანიათ? — ბოხი, ხავერდოვანი ხმით იკითხა მან. — ფარსადანს უნდა ჰქონდეს ცვრიანი საკბილოები, ამ დილას დაბრუნდა პარიზიდან! — უპასუხა მიღივანმა. — ამბავი ევროპისანი? — კვლავ იკითხა ნიანგმა. — არა, ამხანაგო ნიანგო, ამჯერად ამერიკაშიც ვახლდით! — მიუგო ახალშემოსულმა ფარსადანმა. — რა არის ამჟამად ამერიკაში ყველაზე უფრო სასაცილო? — ჰკითხა ნიანგმა.

— ტომასის ამბავი. — აბა ტომასი? — ანტიამერიკული საქმიანობის გამომრკვევი კომისიის თავმჯდომარე რომ იყო. — რა დაემართა? — გაეზა. — რის გამო? — ანტიამერიკული საქმიანობისათვის. — რა გააკეთა? — კი არ გააკეთა, გააფუჭა. ხაზინა გაძარცვა. — ფრიად საყურადღებო ამბავია, მაგრამ სასაცილო მაინც არ არის, რადგან მანდ მოულოდნელი არაფერია.

— მოულოდნელი ამბებიც ბევრი მაქვს! — მაშ ერთი ყაურმისებური ფელეტონი ჩამიბუტბუქე, ისეთი რომ ომხივარმა დამზინდოს!.. უჩინ-მაჩინი რა იქნა? — რუსთავისაკენ წავიდა. — რაიონებიდან არავინ ჩამოსულა? — დომენტი იცდის, სამტრედიელი. — დომენტი? რატომ აცდევინებთ, შემოვიდეს! — წამოიძახა დონმა.

— რა ჩამოიტანე? — შემოსვლისთანავე ჰკითხა დომენტის ნიანგმა. — ლექსი მაქვს ტელეფონის ქსელის ცუდად მუშაობის შესახებ. ნიანგმა ტუჩებში ჩაიციხა და თქვა: — კიდევ ვის აქვს მასალა ტელეფონის შესახებ, შემოუშვით. შვიდი კორესპონდენტი შემოვიდა. ნიანგმა შვიდივე ცალ მხარეს დასვა და მიღივან ქალს მიუბრუნდა:

— ვინ არის კიდევ? — ქუთაისელი კორესპონდენტი... — რა ჩამოიტანე? — ჰკითხა ნიანგმა ქუთაისელს. — პოემა მაქვს პარიკმახერის შესახებ! — რა დააშავა იმ საცოდავმა პარიკმახერმა? — ყბა გაუჭრა კლიენტს და გაჭრილზე ბამბა დააფარა! — მაშ რა უნდა იქნა, ნაცარს ხომ არ დააყრიდა? — ყბა რომ გაუჭრა, ამხანაგო ნიანგო! — კიდევ ვისა აქვს მასალა პარიკმახერის შესახებ?.. დაუძახეთ! — ბრძანა ნიანგმა.

თერთმეტი კაცი შემოვიდა. — მეგობრებო! — მოუთმენლად დაიწყო ნიანგმა, — ბათუმელებო, ქუთაისელებო, სამტრედიელებო, თელაველებო, გორელებო და სხვა რაიონების წარმომადგენლებო, თქვენდამი რწმუნებულ რაიონებში ნუთუ პარიკმახერებს გარდა არავინაა, ან ფოსტის გარდა სხვა დაწესებულება არ გაგაჩნიათ? — როგორ არა, — დაიწყო ერთმა, — ჩვენმა რაიკოპაკავშირის თავმჯდომარემ მაღაზიები გაატყავა.

— რატომ არ დაწერო? — არაფერი გამოვა, ამხანაგო ნიანგო, რაიკოპაკავშირის კარგი ნაცნობია. — მერე? — დაიცავს, ვერაფერს დაგვაკლებთ. — დაიცავს? თვითონ პროკურორს დაეცხებთ! სიჩუმე ჩამოვარდა. ნიანგმა ორი ობოლი ცრემლი გადმოავლო და განავრძო:

— უნდა მოგახსენოთ, რომ ნაკლები წინააღმდეგობის გზით შიდიხართ, მეგობრებო. ჩვენს რესპუბლიკაში ამდენი გივანტი რომ უნდებოდა, ასე ბეჯითად რომ შეუდგა ჩვენი ხალხი მეოთხე ხუთწლედის მეოთხე დამამთავრებელი წლის გვემის შესრულებას, ნუთუ მოწინავე მშენებლების გვერდით არ მოგვეპოვებოდა უქნარები, ყოყოჩები, ბიუროკრატები, საზოგადოებრივი ქონების მტაცებლები და სხვა ჯურის მიტმანნილები, რომ გამოგამგლოვოთ და მათი „საქმიანობა“ მზის სინათლეზე გამოვიტანოთ? დარცხენილი ნიანგორები თავჩალუნული ისხდნენ. .. ნიანგმა ბრიგადებთან დაჰყო ნიანგკორთა ლაშქარი და სხვადასხვა მიმართულებით შეუსია ჩვენს რესპუბლიკას.

ინგლისი ცდილობს გაერთიანებული ერების ორგანიზაციაში
შეიყვანოს პორტუგალია, რომელიც მეორე მსოფლიო ომის დროს
განთქმული იყო თავისი სიმპატიებით ფაშისტური გერმანიისადმი.

ქართული
ბიბლიოთეკა

გაერთიანებული
ერები

კიბეებზე ხვნივით აჭყავს
ფაშისტური ბახლები,
ბუდეში მათს მოსაწყობად
იმედი აქვს მძახლები.

ღვანულს უფასებს, განა ჯონ-ბულს
მკერდში ცივი ქვა უძევს?
ჰიტლერელებს, ის ჰიტლერის
მაგივრობას გაუწევს.

საკრედიტო კომისია: ი. შრივაშვილი, კარლო კალაძე, უჩა ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, ვრ. აბაშიძე (პ/გ. რედაქტორი).

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 14. ტელ. 3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 1949 წ. 12/1. ტექსტი აწვობილია ლ. პ. ბერძის სახ. პოლიგრაფკომბინატ-„კომუნისტის“ სტამბაში, შვე. № 19. ლენინის ქ. № 14. დაბეჭდილია სტამბა „ზარია ვოსტოკას“ ოფსეტმანქანზე. შვე. № 111. თბილისი, რუსთაველის გამზ. № 42. გამოც. № 2, ტირ. 7600 უფ 00912.